

СЛИКИ ОД ИЗЛОЖБА

Дали на крајот на сите краишта ќе останат само празните рамки?

„Филмот е за нас значајна работа, другари, тоа е сериозно пропагандно средство“, рече (парафразирано) своевременно другарот Ленин. „Црквата е за нас значајна работа, другари апостоли, тоа е сериозно пропагандно средство“, рече (парафразирано) ововремено еден од следните апостоли на новата црква ВМРО (ДПМНЕ), при нејзиното прексинаокешино отворање во просторот на некогашната железничка станица во Скопје (чиј еден дел - само за неупатените - е урната во земјотресот, а буквите со пораката на другарот апостол Тито ги нема од земјотресот во 1999 година).

Ако некој воопшто и мислеше дека нема „нова вера - нова библија“ (што би рекол другарот Ристо Архангел Вртев) после последната комунистичка вера, требаше да биде присутен на причеста што беше направена во чест на 12-томното портретско дело на Родољуб Анастасов, соодветно насловено „Македонски иконостас - 12 апостоли на ВМРО“, на која, освен 12-те портрети на ВМРО-овските дејци (кои ако се наредат според азбучен ред, ќе започнат од свети Тодор Александров, а тука, се разбира, е и светецот Иван Михајлов), присуствуваа и кандидати за светци на оваа Црква, за кои беа обезбедени празните рамки закачени на иконостасот (кои,

НОВА ВЕРА НОВА БИБЛИЈА

Новата македонска црква ВМРО беше промовирана со откривањето на стариот иконостас

СВЕЗДАН ГЕОРГИЕВСКИ

Фотос: Саша Ткаченко

Означена е дефинитивната победа на средновековниот црковно-национално-просветителски културен концепт

кој од нив ќе дојде онака на мир да ги простудира апостолските портрети) не можеше да биде избегната. Особено од бројот на луѓето од актуелниот естабилишмент. Просто, како мелем на душата на човека му паѓа фактот дека во овие смуртени и снеубавени времиња, еден Стојан Андов, еден Љубе Бошковиќ, една Доста Димовска, еден Никола Груевски, па дури и нивното бројно обезбедување, наоѓаат време за убавата уметност.

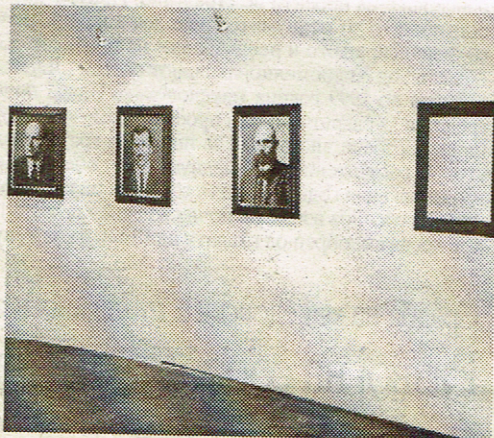
Но, добронамерниот човек не може да се отргне од впечатокот дека, сепак, стануваше збор за своевиден ацилак, за волја за поклонение пред светците, за своевидна слава на „тисуклијетната“ култура, што би рекле другарите браќа и сестри Хрвати, за волјата за исклучивост, за зачауреноста во сопственоста

празни рамки (плус крст) на Родољуб Анастасов. Можеби авторот на овие редови не бил на премногу отворања на изложби (иако, нескромно, се третира како човек со поголема километража во оваа смисла од актуелниот министер за внатрешни работи, на пример), но сепак фрапантноста од бројот на посетителите на изложбата (апсолутно сум заинтересиран дали не-

познато Јас, во нешто што не го прифаќа Другото, во первертираната смисла за полемичност преку редефинирањето на одамна утврдените вистини (па и кон редефинирањето на македонската кауза - сè нека се спали иконите од иконостасот ќе останат, или барем празните рамки), во чекорот што е само дел од филозофијата на патот кон уште една поделба, овдешна и страшна...

Да, другари апостоли и другари кандидати за апостоли, секој ден сè повеќе напредуваме. Секој ден сме сè подалеку.

без сомнение, страотно потсеќаа токму на празните места од буквите на титовата порака).

Дефинитивната победа на средновековниот црковно-национално-просветителски културен концепт (ако може воопшто да се говори за некаков концепт!?) беше, значи, означена на 27 ноември анно домини 2001 (третиот милениум, дваесетипрвиот век) во Музејот на

републиката метропола, на отворањето на изложбата од 12 дела и повеќе

бројот на посетителите на изложбата (апсолутно сум заинтересиран дали не-